

ת"פ 12112/12/18 - מדינת ישראל, המאשימה נגד ר.א., הנאשם

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 12112-12-18 מדינת ישראל נ' א'
בפני כבוד השופט אייל כהן

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד
ר.א. - הנאשם

ב"כ המאשימה עו"ד גב' זערור

ב"כ הנאשם עו"ד אסף שלם

הכרעת דין

כמצוות סעי' 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, הריני מיידע בזה כי מצאתי לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מכל המיוחס לו בכתב האישום.

עניינה של הכרעת הדין בשאלה האם תקף הנאשם את בת זוגו כנטען בכתב האישום.

יריעת המחלוקת ותמצית ראיות הצדדים

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת תקיפה סתם- בת זוג, לפי סעי' 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. על פי הנטען, במועד הרלוונטי היו הנאשם והמתלוננת בני זוג ולהם שני ילדים בגילאי ארבע ושנתיים. ביום 3.8.18 בסמוך לשעה 19:34 או בסמוך לכך, בביתם שבישוב אאאא, התגלע ויכוח בין השניים. בנסיבות אלה צעק הנאשם על המתלוננת, תפס אותה בשערות ראשה והטיח אותה על המיטה, בנוכחות ילדיהם הקטינים.

במענה לאישום הודה הנאשם בקיומו של ויכוח אך הכחיש את התקיפה המיוחסת לו. המאשימה העידה את המתלוננת

ושני שוטרי סיור שהגיעו לבית המשפחה. עוד הוגשו דו"חות פעולה, תקליטור שיחת המתלוננת עם מוקד 100 ותמליל אותה שיחה. הנאשם העיד להגנת עצמו.

להלן אתייחס אך לראיות הרלבנטיות לצורך הכרעה.

תמצית ראיות התביעה

מתקליטור שיחה למוקד 100 (ת/2, ת/2א), עולה כי ביום האירוע ביקשה המתלוננת להזמין ניידת לביתה משום שהנאשם "מרים עלי ידיים פוצץ אותי במכות", בצינה כי הנאשם נמצא עימה בבית. כשהמוקדנית ביקשה כי תצא מן הבית השיבה לה "הכל בסדר".

מדו"חות הפעולה של השוטרים אשר הגיעו למקום (ת/7, ת/9, ת/10) עולה כי בהגיע השוטרים היה הנאשם ישוב על ספה מחוץ לבית. הנאשם מסר כי היה לו וויכוח עם המתלוננת על רקע רצונה להתערב בוויכוח משפחתי.

הקצין **נעם מרדכי** העיד (פ' עמ' 22 ואילך) בהתאם לדו"ח ת/9, כי בהיכנסו לבית מצא את המתלוננת בוכיה וכי הנאשם מסר לו כי המתלוננת הזמינה משטרה משום שהיא "לא רוצה" אותו "בבית". מרדכי ביקש מהשוטרת ולריה שוורץ לבדוק האם יש סימני חבלה על המתלוננת וזו השיבה כי היא הבחינה באדמומיות בעורפה של המתלוננת.

השוטרת **ולריה שוורץ** העידה (פ' עמ' 24 ואילך) בהתאם לדו"ח ת/10, כי מצאה את המתלוננת כשהיא בוכיה וכי היא סיפרה לה כי היא בהריון וכי הנאשם הכה אותה בעקבות ויכוח על כך שהתערבה בעניינו של אחיה. לדבריה, כאשר רצתה לסגור את דלת הדירה, ידה של בתה הקטנה הייתה על המשקוף, לפיכך הנאשם החל לצעוק ולגדף אותה "תפס אותה בשערותיה וזרק אותה בכוח לכיוון המיטה" כמו כן מסרה כי הילדים ראו ושמעו הכל. עוד מסרה כי הנאשם הטיח את ראשה בקיר מספר פעמים בעבר. הנאשם, מנגד, הכחיש כי הכה את המתלוננת וטען כי לא היה מרים ידיים על אישה בהריון. השוטרת מסרה בעדותה כי לו הבחינה בסימני חבלה היא הייתה מתעדת אותם.

המתלוננת העידה בחקירתה הראשית (פ' עמ' 5 ואילך), בין היתר, כי האירוע אירע בשעות הצהריים. בינה ולבין הנאשם התגלע ויכוח. הנאשם אמר לה להיכנס הביתה בזמן שהיא עמדה בכניסה לבית ורצתה לצאת. בהמשך דחף אותה, משך בשערותיה, זרק אותה למיטה וחנק אותה בצווארה ואף גרם לה לסימנים אדומים. בשל חששה כי הנאשם יתקוף אותה בשנית היא התקשרה למשטרה. ילדיהם הקטנים היו עדים לאירוע. עוד טענה כי הנאשם הוא אדם עצבני אשר ביום האירוע היה עצבני מאד והשתמש בסמים. המתלוננת ציינה כי היא לא רצתה לשתף פעולה עם המשטרה ולהגיש תלונה משום שביקשה לשוב הביתה וחששה מהשפעת הגשת תלונה עליה ועל הילדים, לרבות חשש שילדיה יילקחו ע"י שירותי הרווחה. עוד טענה כי היא הייתה בהריון וחששה לעובריה. היא לא ציינה דבר קיומם של סימני תקיפה על גופה משום שלא הייתה מודעת לקיומם בעת שהותה במשטרה. המתלוננת ציירה תרשים של ביתה (ת/8).

בחקירתה הנגדית אישרה כי לא שיתפה פעולה עם המשטרה ולא הבהירה נתונים עליה העידה כגון פחדה מן הנאשם, חניקתו אותה באירוע, שימוש בסמים ותקיפתו אותה בעבר מספר פעמים. עוד ציינה כי היא הייתה נסערת בעת שיחתה עם מוקד 100, כי היא יצאה מן הבית כדי להתקשר למשטרה ואחר כך חזרה פנימה והנאשם יצא החוצה. עוד טענה כי היא סיפרה לאימה על האירוע, וכן אימה ואחיה ראו את האירועים, אך היא לא אמרה זאת במשטרה. כן אישרה כי לא

הייתה מוכנה לבצע עימות ולא רצתה שהילדים יחקרו. במסגרת חקירתה הנגדית הוגשה הודעתה (נ/1).

תמצית עדות הנאשם

הנאשם העיד בחקירתו הראשית (פ' עמ' 26 ואילך) כי ביום האירוע התגלע בין השניים וויכוח, במהלכו דרשה ממנו המתלוננת לעזוב את הבית וצעקה עליו שייתן לה לצאת מהבית. הוא יצא מהבית, ישב על ספה סמוכה ועישן סיגריה, עד הגיע השוטרים. הנאשם הכחיש את המתואר על ידי המתלוננת בכל הנוגע לתקיפתה וכן הכחיש אירועי אלימות קודמים בניהם. לדבריו, הם התגוררו בקרוואן בצמוד לבני משפחתה של המתלוננת ואלה היו יכולים לשמוע כל מה שקורה אצל בני הזוג.

בחקירתו הנגדית מסר הנאשם כי הוא לא ידע שהמתלוננת בהריון ביום האירוע וכי היא בגדה בו. לדבריו הוויכוח ביניהם היה "נורמטיבי". כשעומת עם כך שאמר לשוטרת ולריה שוורץ כי הוא לא יכה אישה בהריון השיב כי הוא אינו זוכר בוודאות. הנאשם טען כי הוא אינו זוכר כי כינה את המתלוננת בשמות גנאי.

תמצית טיעוני הצדדים

כל צד טען בזכות מהימנות עדיו. המאשימה ביקשה כי בית המשפט יסמוך ידו על מהימנות המתלוננת, המחוזקת לשיטתה בתיעוד בדבר מצבה הנפשי סמוך לאחר האירוע ועדויות השוטרים. לשיטת התובעת, המתלוננת לא ביקשה להשחיר את פניו של הנאשם וכי ניתן הסבר מניח את הדעת לאי שיתוף הפעולה שלה עם המשטרה לאחר שזו הוזעקה. עוד עמדה על הקושי של המתלוננת למסור את עדותה. בד בבד, נטען, עדות הנאשם בלתי מהימנה וממילא לא היה בפיו הסבר סביר לכך כי לא מסר אמת באשר לידיעתו כי המתלוננת בהריון בעת התקיפה האמורה. עוד הפנתה לסתירות מסוימות בעדותו.

ב"כ הנאשם טען כי לא ניתן כלל ועיקר ליתן אמון בעדות המתלוננת, בהפנותו לשלל תמיהות וסתירות בה.

דין והכרעה

לא אכביר מילים באשר למהותה של עבירת התקיפה ודי אם אציין לענייננו כי אין חולק על כך כי לו יקבע כי הנאשם ביצע את המיוחס לו, הרי שבכך התגבשו יסודות אותה עבירה.

לאור סע' 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א - 1971 והפסיקה הנוגעת בו (ראו חוות דעתה של כב' השופטת ארבל בע"פ 1442/06 מדינת ישראל נ' פלוני, מיום 1.9.08), בחנתי את התנהגות העדים, נסיבות העניין ואותות האמת, בזהירות הרבה הנדרשת, כמו גם מבחני השכל הישר ונסיון החיים, הגיונה הפנימי והחיצוני של כל עדות והשתלבותה במכלול הראיות.

הנאשם צמצם את יריעת המחלוקת, באשרו את גרסת המתלוננת, לבד מן החלק הנוגע לתקיפתו הנטענת אותה.

בהעדר עדות עד שלישי, בכל הנוגע לעצם קרות התקיפה, עסקינן בגרסאות סותרות. הלכה היא כי על בית המשפט לא לשאול את עצמו מי מבין השניים מהימן יותר - האם העד, או הנאשם, אלא לשאול האם מהימנות גרסתו של העד עדיפה על פני מהימנות גרסת הנאשם עד כדי כך שלא נותר אפילו ספק סביר באשמתו של האחרון (ע"פ 5019/09 חליוה נ' מדינת ישראל, מיום 20.8.18, סע' 41). בנסיבות בהן המאשימה נסמכת על עדות יחידה של קרבן עבירה, עולה משקלה הסגולי של עדות זו ומכאן משנה החשיבות בבחינה האם קיימת בה אותה עצמה מספקת ושכנוע ברמת הוודאות הנדרשת להרשעה בפלילים. בהתאם תיבחנה אותן ראיות משנה המחזקות לכאורה את העדות המרכזית והיחס בין אלה.

דפוס עדותה של המתלוננת לפניי היה על דרך הכלל הימנעותי ובעל אפקט "שטוח" למדי. דיבורה היה שקט מאד ואף לאקוני, תוך הימנעות מיצירת קשר עין. באופן חריג ובהסכמת הסניגור היתרתי לבקשת העדה את הפסקת עדותה כדי להיוועץ עם התובעת ולאחר מכן מסרה כי היא מטופלת נפשית וכי העדות קשה עליה. כחריג לדפוס כללי זה אציין כי בשלב מסוים פרצה בבכי שאז ניכרה עלייה בטון הרגשי.

לאחר שהתרשמתי ישירות מן המתלוננת והנאשם ובחנתי בקפידה את הראיות כולן, הן אחת לאחת והן את המכלול, נותר ספק בליבי בדבר אשמת הנאשם. אם מצאתי לזכותו, לא נבע הדבר מדחיית עדות המתלוננת כבלתי אמינה על כל כרעיה ורכיביה. עם זאת, עדותה אינה מהימנה עליי- וודאי שלא עדיפה היא באופן ברור על פני מהימנות הנאשם, בהינתן עמימותה, הסתירות בה והתמיהות העולות ממנה. בין אם נוצרה אותה עמימות ראייתית הואיל והמתלוננת בדתה יש מאין את התקיפה הנטענת (- ואיני קובע פוזיטיבית כי כך עשתה) ובין אם נוצרה מכל סיבה אחרת, אין חשיבות בדבר, בכל הנוגע למשמעות העולה מעצם קיומה. זו חייבת על פי דין להיות "מתורגמת" לזכותו של הנאשם.

ובמה דברים אמורים- במספר נתונים כאמור להלן, אשר גם אם לא די בכל אחד מהם לבדו, די בהצטברם כדי להביא למסקנה אליה הגעתי וזאת אציין באופן בלתי ממצה:

המתלוננת הפלילה את הנאשם בתקיפתו אותה, אך עשתה כן אך בשלב הראשוני ומטעמיה נמנעה מלשתף לאחר מכן פעולה עם המשטרה. ההסבר שנתנה להימנעותה זו בלתי סביר בעיניי. לא ברור מדוע לשיטתה אפשר וילדיה יילקחו ממנה, אם תספר כי הוכתה.

אין חולק כי אימה ובני משפחה נוספים התגוררו בסמוך ולדבריה אף היו עדים לאירוע. מידע זה לא נמסר קודם לכן וממילא לא נגבו עדויות ממי מאלה. בלתי סביר כי בני משפחתה לא התערבו באירוע או לאחריו, במסירת עדות, לו אכן היו עדים לתקיפה.

לשוטרים שהגיעו לביתה מסרה כי האירוע כולו היה בנוכחות ילדיה, אך היא נמנעה מלציין כי בני משפחתה אף הם היו עדים. בהודעתה במשטרה מסרה כי לא היו עדים לאירוע זולת בנה. מאוחר יותר סירבה לבקשה לגבות עדות מן הילד. בעדותה סיפרה כי לאחר האירוע היא הייתה אצל אימה וסיפרה לה על אודותיו. כשנשאלה מדוע לא סיפרה על כך במשטרה השיבה "אני חייבת לציין כל דבר?" (פ' עמ' 12 ש' 18). בהמשך ציינה מפורשות כי אימה, אחיה ואחותה גרים בקרבתה והם יודעים על האירוע ואף "ראו את זה" (עמ' 12 ש' 22) ולמרות זאת לא התערבו. בהמשך הוסיפה

"הבית של אמא שלי הוא בית קרקע, צמוד לבית של אמא שלי נמצא הקרון שלי. בזמן האלימות הדלת היתה פתוחה ואמא שלי שמה לב לאירוע" (עמ' 12 ש' 26).

אם אכן היו עדי ראיה לאירוע היה מצופה מן המתלוננת לומר זאת כבר בשלב הראשון. ההסבר לפיו לא מסרה כי אימה ראתה את הדברים משום שלא רצתה "לערב אותה בזה", גם אם נכון כשלעצמו, מעורר ספק באשר למהימנות גרסתה.

בנוסף, אמירתה לפיה גבר "פוצץ" אותה במכות ממילא אינה מתיישבת עם יתר הראיות בתיק, כמו גם העדר סימני חבלה. לשוטרים מסרה כי הנאשם משך אותה בשערותיה ודחף אותה למיטה. בתחנת המשטרה סירבה לתאר מה עשה הנאשם, אך חזרה על אמירות דומות לאחר שהדבר "הוצא" ממנה. בעדותה לפני הוסיפה כי הנאשם גם חנק אותה בצווארה וכי נוצרו בשל כך סימנים אדומים. ההתפתחות המתוארת בגרסת המתלוננת תמוהה. גם אם נמנעה המתלוננת מלשתף פעולה באופן מלא בתחנת המשטרה, הרי שאין הדבר מסביר את הימנעותה מלתאר את האמור בפני השוטרים אשר הגיעו קודם לכן לביתה לאחר השיחה למוקד. טענת המתלוננת לפיה היא מסרה את הדברים במשטרה אינה עולה בקנה עם דו"חות הפעולה והודעתה במשטרה.

גם באשר לחבלות בדמות סימנים אדומים, אין כל אינדיקציה לכך כי המתלוננת טענה בפני מי מהשוטרים כי נגרמו לה חבלות. היפוכו של דבר. כאשר נשאלה בעת גביית נ/2 האם נגרמו לה חבלות או האם היא זקוקה לטיפול רפואי השיבה המתלוננת בשלילה. גובה ההודעה אף ציין כי הוא אינו מבחין בסימנים (עמ' 2 ש' 45). אומנם הקצין מרדכי ציין ב-ת/9 כי השוטרת ראתה סימנים אדומים על עורפה של המתלוננת, אך העיד כי הדבר נמסר לו מפי השוטרת וכי הוא עצמו לא ראה חבלות. השוטרת מסרה כזכור כי לא הייתה רואה חבלות הייתה מתעדת אותן.

הוא הדין באשר לאופן מסירת הדברים כנשמע בתקליטור בשיחה עם מוקד 100- הן הטון והן האמירה המרגיעה שלה לשוטרת, לאחר שהאחרונה ביקשה ממנה שלא להישאר עם הנאשם במקום. המתלוננת אף מסרה כי היא ביטלה את התלונה אך לא נמצא תימוכין לדבר.

סתירות בעדות המתלוננת עלו גם באשר לשאלה היכן היא נכחה כאשר התקשרה למשטרה, האם בתוך הבית עם הנאשם כפי שטענה בפני המוקדנית, או מחוצה לו, כפי שטענה במהלך חקירתה הנגדית (עמ' 11 ש' 33 וכן עמ' 12 ש' 7-8); האם מסרה במשטרה שנגרמו לה חבלות או לא, וכן בשאלה האם הוויכוח בין השניים התעורר כאשר היא רצתה לצאת מהבית או כאשר הנאשם רצה לצאת מממנו. אומנם אין המדובר בסתירות מהותיות ואולם הספק העולה מהן גדל על רקע כל האמור.

בהינתן כל שפורט לעיל, אין דבר וחצי דבר בעדויות השוטרים, שיש בו לחזק דווקא את התזה המפלילה של המאשימה. גם בהנחה כי המתלוננת נמצאה בוכיה ואף נסערת, הדבר מוסבר על רקע המתיחות הלא מוכחשת עם הנאשם, אך אין בכך ללמד בהכרח על כי היא הותקפה ע"י הנאשם. לא די - ומן הנמנע כי יהיה די - בהבל פה עמום כדי להרשיעו.

המאשימה הפנתה לכך כי הנאשם אינו אמין לשיטתה בכל הנוגע לידיעתו לפיה המתלוננת היתה בהריון ביום האירוע.

ראשית ייאמר, כי מורכבות החיים מלמדת כי דרך כלל- וגם בנסיבות שלפניי- לא כל רכיבי התמונה הכוללת ידועים לבית המשפט ואף לא בהכרח לכל אחד מן הצדדים, לרבות המאשימה. הסתירה אפשר ויתהא מוסברת באופנים שונים, כפי שרמז הסניגור. עם זאת, גם אם אניח את ההנחה המחמירה ביותר לחובת הנאשם, לפיה הוא שיקר ביודעין בסוגיה זו- ואיני קובע כך- עדיין, שקרי נאשם יכולים אמנם להוות חיזוק וסיוע לראיות המאשימה, אך זאת בתנאי לפיו קיים די באלה, כשלעצמן. המאשימה אינה יכולה להיבנות מאי אמירת אמת של נאשם בסוגיה שאינה בליבת המחלוקת, לשם הוכחת התזה המפלילה, כאשר אין די ב"יש הראייתי" כשלעצמו, אותו הציגה.

סופם של דברים הוא, כי לאחר שבחנתי את מכלול הראיות, נותר בליבי ספק בדבר אשמתו של הנאשם- ספק ממנו זכאי הוא להנות.

אשר על כן מזוכה הנאשם, מחמת הספק.

ניתנה היום, ל' שבט תש"פ, 25 פברואר 2020, במעמד הצדדי.